

Těsně před svým utrpením Ježíš své učedníky připravuje na události, které přijdou po jeho smrti.

Říká to ne proto, aby je lekal nebo strašil, ale naopak, aby z nich sňal strach a úzkost.

A také, aby je naučil rozlišovat znamení doby.

Vše směřuje ke svému cíli,

kterým je definitivní vítězství Boží v našich dějinách.

Ale tomu bude ještě něco předcházet. Nejprve rozboření chrámu,

které se naplnilo v sedmdesátém roce po Kristu

a které Ježíšovi současníci vnímali jako konec světa.

Ale zboření chrámu bylo jenom znamení.

Život Ježíšova učedníka není vázán na žádný chrám.

Jeho chrámem je jednak Ježíšovo tělo.

On přebývá v srdcích těch, kdo poslouchají jeho Slovo a žijí v Jeho jménu.

Právě proto ale budou Ježíšovi učedníci nenáviděni:

pro tu svou vnitřní svobodu, kterou jim Pán dá v různých proměnách času.

Potom je Pán učí číst znamení doby.

To první: přijdou mnozí jako podvodníci. A Ježíš nás varoval.

Budou vystupovat pod Pánovým jménem.

Ale budou to falešní mesiášové a falešní proroci.

Nebudou smýšlet a jednat jako Ježíš. Ježíšovo slovo je jasné:

Nechodte za nimi. Pak budou války a vzpoury. A Ježíšovo slovo je:

Neděste se, musí to tak být. Proč to tak musí být?

Protože se tím zjeví lidský hřích a jeho důsledky,

aby se Pán mohl nad námi nade všemi slitovat.

A pak přijde pronásledování. Těch, kteří budou žít Ježíšovým životem.

To jim dá příležitost ke svědectví a k vytrvalosti.

Bude to svědectví života i svědectví slov,

která Pán sám jim bude vkládat do úst.

A Ježíšovo ujištění na závěr: Ani vlas z hlavy se vám neztratí.

To znamená: nad tím vším je Bůh a všechno má ve svých rukou.

Trpělivostí zachráníte svou duši. To je podíl na Ježíšově trpělivosti,

se kterou On sám prošel utrpením a smrtí.

A jedině ve spojení s Ním můžeme i my zakusit

v této trpělivosti věrnost Boží.

33.neděle v mezidobí, C

Pohled na zlo zapaluje zlo v mém srdci (v srdci pohlízejícího).

Journet:

Tváří v tvář zlu, které existuje ve světě,
(nebo které očekáváme před příchodem Krista Soudece),

lze zavřít oči a stáhnout se do sobectví.

Dopadne to tak pokaždé,

když se neodvažujeme podívat na zlo zpříma a očima víry.

Jen pohled na zlo s vírou je pokaždé výzvou ke svatosti.

Jestliže jsme pochopili tohle, máme klíč k pochopení Ježíše.

Držte se a pomyslete na to,

že staví-li vás Bůh na taková místa,

má k vám důvěru.

Pán Bůh nás pokaždé postaví do středu dramatu světa;

a je to od Něho milost.

Jestliže se očima víry díváme na problém zla takto,

pak naše víra může jenom růst:

pohled na zlo člověka,

buď zatvrdí a znecitliví,

anebo ho přiměje nahlas volat k nebi.

Všechnu tragédii světa přineste k Ježíšovým jeslím, k Ježíšovu kříži,
kde se v nejvyšší míře zjevují zároveň něha i bolest.

Pohled na zlo má v srdci křesťana

zapalovat touhu po blízkosti Ježíše – Spasitele.

„Jenom Ježíš! Nic než On!

Zrnko písečné je tak nepatrné,

že kdyby chtělo otevřít své srdce ještě někomu jinému kromě Ježíše,

nemělo by tam již místa pro svého Miláčka...“ *(Terezie z Lisieux).*

Žijeme dnes pro to, za co zítra zemřeme?

*Mnoho dnešních křesťanů má už jen analogickou víru
v analogicky chápané Boží slovo,
pro které se vyplatí umírat také jen analogicky,
tak jako jejich křesťanství si zaslouží, aby se žilo jen analogicky.*

**Proč Ježíš Kristus nepředpověděl svým následovníkům
jiný úděl než svůj vlastní: pronásledování, neúspěch a utrpení?**

V evangeliu jsou dvě souběžné řady výpovědí:

Na jedné straně varování a temné předpovědi,
na druhé straně povzbuzení a krásné přísliby.

Na jedné straně od Krista slyšíme:

budou války, hlad, zemětřesení, pronásledování,
zrazování od příbuzných, soudy, vězení;
posílám vás jako ovce mezi vlky.

Na druhé straně Ježíš říká: Ani vlas z hlavy se vám neztratí,
trpělivostí zachráníte svou duši, kdo vytrvá až do konce, bude spasen.

Zdá se jako by mluvícímu Pánu nezáleželo na tom,
že je zde patrný rozpor, tím méně mu záleží, aby jej řešil. Proč?
Protože místo, z něhož vystupují propojené výrokové řady
vytvářející jednotný celek, je místo, na kterém stojí sám Kristus.

Když Krista nenáviděli bez příčiny,
pak bude pro křesťany největší milostí a ctí,
že budou ode všech nenáviděni pro Kristovo jméno,
i kdyby bylo sebevíce proč je nenávidět z jiných příčin
a nazývat je ďáblíky.

Křesťané budou nenáviděni pro Kristovo jméno.

To znamená, že ne lidské nedorozumění,
ale božská nutnost vytváří mučedníky.

Mučednictví, v němž se naplňuje
na jedné straně nenávisť světa k učedníkům,
a na druhé straně učednictví,
má svůj počátek v pohoršení,
kterým jsou pro svět Ježíšova osoba a evangelium.

Protože se však nikdo nemůže stát Kristovým učedníkem, není-li Jím k tomu povolán, nevytváří mučedníky lidské přesvědčení, dokonce ani horlivost ve víře, nýbrž k mučednictví povolává jen Ježíš, a tím z něj činí zvláštní milost.

Z tohoto důvodu nejsou slova, která mučedník říká před státně-veřejnými orgány, slovy lidskými, pouhým vyznáním lidského přesvědčení, nýbrž jsou to slova, která skrze vyznavače Ježíše Krista říká Duch svatý.

Ten, kdo chce následovat Krista, musí mu dát přednost před vším ostatním.

A proto si volí kříž jako místo, kde nikoli možná, ale zcela jistě zemře.

Představme si každý sám sebe.

Naši hlavu drží Pán Ježíš, položí si ji na své Srdce a říká nám:

„Už dávno jsi v mém srdci.

Ať tě nic nermoutí,

ať tě nic neděsí,

všechno pomíjí,

Bůh se nemění.

Kdo má Boha, tomu nic neschází.

Bůh sám stačí.

Trpělivostí a věrností se dosáhne všeho.“

Tohle ti pomůže.

33.neděle mezidobí, C, 2.čtení, O lenosti (z knihy Přísloví)

„Kdo nechce pracovat, ať nejí.“

Lenochu, jdi se podívat na mravence,
pozoruj jeho zvyky a zmoudři:

nemá nadřízeného, dozorce ani náčelníka,

a přece si v létě zajišťuje živobytí

a shromažďuje si v době žní potravu.

Jak dlouho ještě budeš ležet, lenochu?

Kdy povstaneš ze svého spánku?

Šel jsem kolem lenochova pole, kolem vinice muže bez rozumu.

Vše zarostlo kopřivami, povrch byl pokryt bodlácím,

sesula se kamenná zídka.

Když jsem to viděl, vzal jsem si toto ponaučení:

Trošku si pospat, trošku si zdřímnout,

trošku se natáhnout a zkřížit ruce -

jako tulák přijde bída a nouze jako žebrák. Př 6, 6-11 a Př 24,30

Lenoch čeká, ale hladoví dále,

hlad pilných bývá ukojen. Př 13,4

Lenochova cesta je jako plot z trní,

stezka přímých mužů je široká a rovná. Př 15,19

Leností se upadá do malátnosti,

nedbalá duše bude hladovět. Př 19,15

Lenoch sahá rukou do talíře,

ale není s to ji pozvednout k ústům. Př 19,24 (unavuje ho to)

Na podzim lenoch neoře, o žních hledá, a nikde nic. Př 20,4

Nelibuj si v pospávání, zchudl bys,

měj oči otevřené, budeš mít chleba dosyta. Př 20,13

Lenochova touha je příčinou, že zemře,

protože jeho ruce odmítají pracovat. Př 21, 25

Lenoch říká: „Venku je lev! Na ulici budu usmrcen!“ Př 22,13

Dveře se otáčejí ve svých veřejích a lenoch na svém loži. Př 26,14

Lenoch se zdá sám sobě moudřejší

než sedm lidí, kteří šetrně odpovídají. Př 27, 16

Lenost se projevuje takto:

1. Přehnaný strach z překážek, na které lze narazit.
2. Odpor ke všemu, co stojí námahu.
3. Nedbalost při zachovávání přikázání, pořádku a pravidel.
4. Nestálost v dobru, nedodržování předsevzetí.
5. Neschopnost odpírat pokušením.
6. Odpor k těm, kdo jsou horliví a kteří se stávají předmětem nenávisti pro svou pečlivost a zachovávání pravidel.
7. Ztráta vzácného času.
8. Naprostá svoboda dávaná smyslům:
zvědavosti, rozkoši bavit se a všeho užívat.
9. Nedbalost v hlavních povinnostech vlastního stavu.
10. Zapomínání na poslední cíl,
nedbalost náboženských důvodů k jednání.

33.neděle mezidobí, C, 2.čtení, O zpupnosti Slámou se stanou všichni zpupní!

12.stupňů pýchy podle sv. Bernarda:

1.stupeň: zvědavost

Zvědavý člověk zanedbává svou duši.

Je zvědavý na jiné a málo zvidavý ve svém.

Zvědavec pase své oči a uši,

a přitom se nestará o to, aby věděl, jakého opustil sebe sama ve svém nitru.

2.stupeň: lehkomyšlnost

Lehkomyslný člověk se hned v pýše vypíná k věcem vysokým

a hned se v závisti noří do nízkých,

hned je málomluvný a kousavý a hned mnohomluvný a plytký,

při porážce se nad sebou rmoutí, při vítězství se nad sebou raduje.

3.stupeň: nevhodné veselí

Nevhodně veselý člověk nedokáže snést svoje ponížení,

proto se utíká k myšlence falešné útěchy. Z paměti vymazal všechno,
o čem věděl, že je v něm hodno pohrdání, a tedy smutné.

Nevhodně veselý člověk nepřemýšlí o ničem jiném, než co se mu líbí.

Srdce naplní marnými a šaškovskými myšlenkami,

které přetékají soutěskou hrdla v bujném řehotu.

4.stupeň: vychloubavost

Vychloubavý člověk touží po posluchačích,

před nimiž by se chlubil svou marností,

před nimiž by vyléval všechno, co si myslí

a před nimiž by ukázal, jak je dobrý a veliký.

Vychloubavý člověk předchází otázku,

odpovídá tomu, kdo se neptá, sám se ptá, sám otázku řeší,

slova toho, s kým mluví přerušuje, než jsou dořečena,

nestará se, aby poučení dával nebo dostával,

stará se, aby se vědělo, že ví to, co ví.

Stručně řečeno: Ve žvanění rozpoznaj chlubení.

5.stupeň: individualismus

Individualista se cítí zahanben, že nedělá něco víc než ostatní,

z čehož by bylo zřejmé, že nad ostatní vyniká.

Individualista je podnikavý ve všech záležitostech vlastních, ve společných líný.

6.stupeň: zpupnost

Zpupný člověk věří tomu, co slyší; chválí, co sám dělá;

nedává pozor na to, kam směřuje. Mínění o sobě přijímá od jiných.

Ve všem ostatním věří více sobě než jiným,

ale v posuzování sebe sama věří spíše jiným než sobě.

7.stupeň: namyšlenost

Namyšlenec jako první odpovídá, přichází nevolán,

příplete se bez příkazu, znovu dělá, co už je uděláno a v pořádku.

Cokoliv neudělal sám, o tom si myslí,

že to není správně nebo pěkně uspořádáno.

Když je mu něco všedního přikázáno, je rozhořčen a odmítá to.

8.stupeň: sebeobhajování

Neudělal jsem to.

Udělal jsem to, ale dobře.

Udělal jsem to ne tak moc špatně.

Udělal jsem to ne se špatným úmyslem.

Udělal jsem to, ale poradil mi tamten.

9.stupeň: předstírané vyznání

Vyznáním člověk obhajuje svoje provinění.

Odhalováním ve skutečnosti zahaluje.

Raději se chce vydat u lidí v nebezpečí, že je nepravdivý, než že je nepokorný.

Kajícnost je v hlasu, ale nikoliv v srdci. Jak slavná věc je pokora,

do níže se chce nastrojít i sama pýcha, aby nepozbyla ceny.

10.stupeň: vzpoura

Vzpurný člověk nejdříve pohrdá svými bratry ve skrytosti

a pak v neposlušnosti pohrdá svým představeným nebo učitelem.

11.stupeň: volnost v hřešení

Člověk plní všechna svá přání. Nebrání mu v tom ani stud ani strach.

12.stupeň: zvyk hřešit

Bázeň před Bohem se zcela ztrácí. Přichází pohrdání.

Je dána plná volnost žádosti očí, těla a pýše života.

„Chceš-li něco s prospěchem vědět a naučit se,
hled' být raději neznám a za nic pokládán.“

T.Kempenský, Následování Krista

4.stupně pokory podle svatého Filipa Neri:

- pohrdat světem
- nepohrdat žádným člověkem
- pohrdat sebou
- pohrdat tím, že námi pohrdají

4.základní druhy pýchy podle P. Josefa Augustyna, SJ:

1.touha po kariéře za každou cenu

2.povyšování se nad druhé se sklonem ke mstivosti

3.perfekcionalismus

4.velikášství

ad 1)

Kariérista se snaží zajistit si lásku pomocí obdivu a úspěchu, má strach z odmítnutí druhých lidí, stále s někým soupeří, ze žádného úspěchu se nedovede radovat, protože je mu všechno dost málo.

ad 2)

člověk si myslí, že bude veliký, když druzí budou malí, tito lidé stále někoho podezírají, že je chtějí před druhými shodit; druhé lidi podezírají z toho, co sami dělají.

ad 3)

Perfekcionalista se snaží sám sobě dokázat svoji bezúhonnost a dokonalost;

je puntičkář v maličkostech a zanedbává základní hodnoty, všechno musí jít podle plánu, je trvale nespokojen sám se sebou.

ad 4)

Tento člověk je přesvědčen o své výjimečnosti.

Tento druh lidí je zvláště vhodný pro komplexy méněcennosti.

Komplexy méněcennosti tvoří druhý konec pýchy.

Pýcha není totéž, co marnivost.

Pýcha se chlubí tím, co samo je obdivuhodné, ale není naše.

Marnivost se chváří pro to, co je sice naše, ale je to bezvýznamné a marné.

Přijde paní do zповědnice a povídá:

„Vyznávám se z toho, že jsem pyšná na svou tělesnou krásu.“

Kněz se na ni podívá a říká: „Milá paní, to není pýcha, ale omyl.“

„Dobrá pokora dává člověku pochybovat o jeho úsilí,
což ho může přimět, aby pracoval ještě usilovněji.

Špatná pokora dává pochybovat člověku o jeho cílech,
což může způsobit, že přestane usilovat vůbec.

Člověk má být pochybovačný vůči sobě, nikoliv vůči pravdě.

Pokora má být ostruhou, která brání v tom, aby se člověk zastavil,
nikoliv hřebíkem v botě, který by mu bránil pokračovat v cestě.“

Chesterton, Ortodoxie

„Dříve se člověk styděl, když nešel v neděli do kostela, ale na golf.

Byl pyšný na svou zbožnost.

Dnes se člověk stydí, kdyby ho jeho známí našli, jak klečí v kostele.

Člověk je dnes pyšný na svou bezbožnost, což je ještě horší.“

Bruce Marshall, Plná slávy

„K otci Serapionovi se dostavil jistý bratr.

Stařec ho podle zvyku vyzval ke společné modlitbě.

Ale on, prohlašuje se ubohým hříšníkem a nehodným mnišského hábitu,
velmi se zdráhal. Rovněž tak, když mu chtěl umýt nohy.

Dal mu tedy najíst a při jídle ho napomínal:

Synu můj, tvému duchovnímu životu bude prospěšnější, zůstaneš-li v cele,
budeš-li bdít sám nad sebou a něčím se zaměstnávat.“

Bratrův výraz zhořkl, jeho obličej se stáhl, což přirozeně starci neušlo.

Tu otec Serapion řekl: „Až dosud ses prohlašoval hříšníkem

a obviňoval z toho, že tě země může vůbec nosit;

a stačilo abych tě s láskou na něco upozornil a ty ses natolik rozlítlil.

Chceš-li být pokorným, nauč se srdnatě snášet to, co ti přijde od druhých, a neházej sám od sebe na svou osobu prázdné řeči.“ Apofthegma

Co je pokora?

Odpovídáme slovy sv. Terezie: Pokora je pravda, tj. musím uznat, že nic nejsem, nic než slabý hříšný člověk a že Pán Bůh je všechno. To je *první stupeň pokory*.

Tak poznávali pokoru i pohanští mudrci; ale v tom smyslu není ještě křesťanskou ctností.

Ctností se teprve stává, až člověk svou nicotu a velebnost Boží nejen poznává, nýbrž také se podle toho poznání řídí.

Druhého stupně pokory jsme dosáhli, když nejen uznávám svou nicotu, ale když jsem spokojen, když lidé mnou pohrdají a já to trpělivě snáším.

Když se však z pohrdání těším a po něm toužím, dosáhl jsem *třetího stupně*.

Co náleží k pokoře? Abych uznával Pána Boha za svého neomezeného Pána.

Tuto pravdu svým životem osvědčovat, je největším, uměním.

Zde se táže člověk: „Proč jsem přišel na svět právě v této době,

proč jsem se narodil právě zde a proč ne jinde,

proč jsem chodil do této, a ne do jiné školy, proč jsme tak starý,

proč mám takové nedostatky, tělesné chyby, churavé tělo?“

Protože to Bůh chtěl.

„Proč jsem právě já sestrou a proč ne tisíce jiných?

Proč jsem tak jen prostředně nadaná a jiné mne předčí vědomostmi?

Musím se tak namáhat, a čemu se důkladně nenaučím, nevím

a jiným to jde hladce Proč?“

To odbojné „proč“!

Poněvadž Pán Bůh tak od věčnosti vše ustanovil a připravil.

Jeho vůle to byla, abych žila právě v této zemi, v tomto roce,

v tomto povolání a dožila se takového stáří.

Musíme se odevzdat do vůle Boží a Bohu se úplně odevzdat.

Hříchem naší doby je: „všemu odporovat“.

I nás poněkud tento duch ovládá; také do kláštera vniká.
Spasitel praví: „Já jsem cesta“ (*Jan 14,6*), a tomu nechceme rozumět.

My lidé se soužíme,
místo abychom se vrhli do náruče Prozřetelnosti Boží.
Pán Bůh chce a prosadí svou vůli, ať chceme nebo nechceme.
Ustanovil-li, abych zastávala nejnižší místo, musím se podrobit.
Nepodrobím-li se, hřeším; podrobím-li se, získávám si zásluhy.
Tážeme-li se lidí, jak se jim daří, slyšíme bědování a nárek.
Dobrá řeholní sestra nenaříká.
Naříká-li skutečně, že se jí zle daří, že je zneuznávána,
že musí tolik trpět, není v ní hluboké pokory.
Jak se chovám k Bohu,
tak musím se chovat i k Církvi svaté, když mi něco nařizuje.
Promluvil-li sv. Otec, přestává pro nás kritika.
A jak často se při zábavách i u řeholníků kritizuje!
Varujte se toho hříchu!